

Sygn. akt II C 659/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd.M. P.

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa E. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz E. B. kwotę 4.735,50 zł (cztery tysiące siedemset trzydzieści pięć złotych i pięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz E. B. kwotę 1.437 zł (jeden tysiąc czterysta trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 659/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 września 2016 roku powódka E. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 4.735,50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu podniesiono, iż na skutek kolizji drogowej w dniu 8 listopada 2014 roku uszkodzeniu uległ pojazd powódki marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd sprawcy kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Powódka oddała pojazd do warsztatu i wynajęła pojazd zastępczy. Dobowa stawka najmu pojazdu wynosiła 70 zł netto. Najem pojazdu trwał 79 dni w okresie od 12 listopada 2014 roku do 30 stycznia 2015 roku i spowodowany był przedłużającym się procesem likwidacji szkody. Pozwany wypłacił na rzecz powódki zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego za okres 24 dni. Nie kwestionował stawki dobowej czynszu najmu pojazdu. Powódka we własnym zakresie nie miała do dyspozycji innego pojazdu, z którego mogłaby korzystać w czasie oczekiwania na naprawę. Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę między kosztem wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 6.701,90 zł brutto, a wypłaconą kwotą 2.066,40 zł z zastrzeżeniem, iż powódka nie jest przedsiębiorcą.

(pozew k.2-5)

W odpowiedzi na pozew pozwany nie uznał powództwa wnosząc o jego oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Pozwany nie kwestionował stawki dobowej najmu pojazdu. Ograniczył czas najmu pojazdu zastępczego do okresu 24 dni, jako całkowicie wystarczającego na dokonanie skutecznej naprawy pojazdu. Czas ten obejmuje technologiczny czas naprawy ustalony w oparciu o normy naprawcze producenta oraz czynności związane z wstawieniem i odbiorem pojazdu.

(odpowiedź na pozew k.17–17v.)

W piśmie z dnia 4 stycznia 2017 roku oraz z dnia 11 kwietnia 2017 roku pełnomocnik powódki przedstawił przebieg postępowania likwidacyjnego oraz przyczyny jego przedłużania się.

(pismo pełnomocnika powódki k.39-41, k.46-48)

Pełnomocnik pozwanego, zobowiązany przez Sąd do złożenia w terminie 14 dni pisma procesowego, w którym ustosunkuje się do twierdzeń powódki dotyczących przebiegu likwidacji szkody i jego przyczyn, nie odpowiedział na zobowiązanie Sądu.

(zarządzenie k.44, dowód odręczenia k.53)

Na rozprawie w dniu 15 września 2017 roku pełnomocnik powódki popierał powództwo. Oświadczył, iż nie kwestionuje okoliczności podnoszonej przez pozwanego, że sam czas technologicznej naprawy wynosił dwa dni i dwa dni czynności organizacyjnych. Wskazał, że jest to okres hipotetyczny przy założeniu, że wszystkie uszkodzenia są ujawnione. W toku rozprawy, po przesłuchaniu świadka S. P., pełnomocnik powódki zmodyfikował stanowisko co do czasu naprawy podnosząc, że w ocenie powódki technologiczny czas naprawy wynosi 4 dni, a związany z naprawą czas na czynności organizacyjne 3 dni.

(stanowisko pełnomocnika powódki - protokół rozprawy z dnia 15 września 2017 roku k.54-55 i k.56 nagranie 00:01:53-00:05:03, 00:26:11-00:28-24)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 listopada 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony samochód E. B. marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(okoliczność bezsporna)

W pojeździe zostały uszkodzone jego elementy konstrukcyjne i oświetlenie. W związku z tym samochód nie mógł uczestniczyć w ruchu drogowym.

(dowód: fotografie w aktach szkody (...), zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 15 września 2017 roku, k.55-56 nagranie 00:05:46-00:25:55)

Samochód powódki marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie był wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej.

(okoliczność bezsporna)

Pojazd sprawcy kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...).

(okoliczność bezsporna)

W dniu 11 listopada 2014 roku powódka zgłosiła pozwanemu szkodę w pojeździe.

(okoliczność bezsporna, a także zgłoszenie szkody w aktach szkody (...))

W dniu 12 listopada 2014 roku powódka oddała uszkodzony samochód marki V (...) o numerze rejestracyjnym (...) do warsztatu A. Lao-P., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...), Elektromechanika B. A. Lao-P. w T. celem dokonania bezgotówkowej naprawy. Powódka upoważniła właściciela warsztatu do wszystkich spraw związanych z naprawą pojazdu i dochodzeniem odszkodowania, o czym został powiadomiony pozwany.

(dowód: zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 15 września 2017 roku, k.55-56 nagranie 00:05:46-00:25:55, upoważnienie w aktach szkody (...))

Powódka wynajęła od A. Lao-P. samochód zastępczy marki V (...). Dobowa stawka najmu pojazdu wynosiła 70 zł netto.

(dowód: faktura k.8, kopia umowy najmu w aktach szkody (...))

W dniu 18 listopada 2014 roku wysłano ponaglenie do (...) Spółki Akcyjnej w W. w sprawie zorganizowania oględzin pojazdu.

(dowód: korespondencja e-mail w aktach szkody (...), zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 15 września 2017 roku, k.55-56 nagranie 00:05:46-00:25:55)

W dniu 19 listopada 2014 roku odbyły się pierwsze oględziny pojazdu. Ubezpieczyciel sporządził i przesłał warsztatowi kosztorys obejmujący zaakceptowany zakres naprawy. W warsztacie rozpoczęto prace przygotowawcze do naprawy pojazdu w postaci poszukiwania i zamówienia części.

(dowód: korespondencja e-mail, kosztorys w aktach szkody (...))

W dniu 21 listopada 2014 roku w warsztacie odkryto dodatkowe, nieujawnione wcześniej uszkodzenia samochodu powódki stanowiące wynik kolizji z dnia 8 listopada 2014 roku. Pozwanemu został zgłoszony poszerzony zakres prac i potrzeba dokonania dodatkowych oględzin pojazdu.

(dowód: korespondencja mailowa w aktach szkody (...), zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 15 września 2017 roku, k.55-56 nagranie 00:05:46-00:25:55)

W dniu 28 listopada 2014 roku odbyły się drugie oględziny pojazdu, sporządzono poprawiony kosztorys naprawy. W dniu 2 grudnia 2014 roku warsztat ponaglił e-mailem ubezpieczyciela o dodatkowy kosztorys pojazdu i akceptację dla zmiany zakresu niezbędnej naprawy.

(dowód: korespondencja e-mail w aktach szkody (...), zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 15 września 2017 roku, k.55-56 nagranie 00:05:46-00:25:55)

W dniu 12 stycznia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna w W. przesłała warsztatowi zakres naprawy pojazdu i kosztorys dodatkowy wynikające z drugich oględzin pojazdu. W dniu 13 stycznia 2015 roku warsztat przesłał do (...) Spółki Akcyjnej w W. w imieniu powódki korektę owego kosztorysu.

(dowód: korespondencja e-mail, informacja o wyniku weryfikacji kosztorysu w aktach szkody (...))

W dniu 25 stycznia 2015 roku pozwany zaakceptował korekty kosztorysu dokonane przez warsztat.

(okoliczność uznana za przyznaną – art.230 k.p.c.)

Po uzyskaniu zaakceptowanego kosztorysu warsztat zamówił w hurtowni części do naprawy samochodu powódki. Na ogół części do samochodów marki V. są dostarczane w terminie 3 dni lub do 7 dni, gdy są sprowadzane z magazynu centralnego z N. Zamówione części nie były dostępne u polskiego dealera. Natomiast, sprowadzenie części do pojazdu powódki z magazynu centralnego z Niemiec trwało dłużej niż 7 dni. Zamówione części odebrano 5 lutego 2015 roku.

W dniu 11 lutego 2015 roku zakończono naprawę samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i wydano go powódce. Jednocześnie powódka zwróciła pojazd zastępczy.

(dowód: wiadomości e-maili, kopia umowy najmu - w aktach szkody (...) zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 15 września 2017 roku, k.55-56 nagranie 00:05:46-00:25:55)

Najem pojazdu zastępczego trwał od 12 listopada 2014 roku do 11 lutego 2015 roku - przez 92 dni. Z uwagi na opóźnienie dostawcy części powódka została obciążona kosztami wynajmu pojazdu za 79 dni, które wyniosły 6.801,90 zł. Powódka pokryła koszty wynajęcia pojazdu zastępczego.

(dowód: faktura k.8, kopia rachunku k.8, zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 15 września 2017 roku, k.55-56 nagranie 00:05:46-00:25:55)

Pismem z dnia 15 lutego 2015 roku pozwany przyznał powódce tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 2.066,40 zł, uznając za zasadny najem przez okres 24 dni, w tym 2 dni technologicznego czasu naprawy i 2 dni na czynności organizacyjne.

(dowód: pismo k.9, decyzje w aktach szkody (...))

W piśmie z dnia 27 lipca 2015 roku powódka żądała od pozwanego zapłaty kwoty 4.735,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2015 roku do dnia zapłaty tytułem pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k.10-13, kserokopia dowodu nadania k.14)

Przedłużający się czas trwania postępowania likwidacyjnego wynikał z błędnego wysyłania przez pracownicę pozwanego maili, które nie trafiały ani do powódki, ani do właścicieli warsztatu. Zakładając, że wszystkie części do naprawy pojazdu byłyby dostępne, naprawa pojazdu powódki trwałaby do 4 dni. Czynności naprawcze przy samochodzie powódki obejmowały lakierowanie, z czym wiąże się jeden dzień przestoju technologicznego niezbędny na wyschnięcie wszystkich komponentów.

(dowód: zeznania świadka S. P. – protokół rozprawy z dnia 15 września 2017 roku, k.55-56 nagranie 00:05:46-00:25:55, wiadomości email w aktach szkody (...))

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich: dokumentów załączonych do akt postępowania, dokumentów z akt szkodowych oraz zeznań świadka S. P., a także na podstawie okoliczności dotyczących przebiegu postępowania likwidacyjnego, które Sąd uznał za przyznane wobec nieustosunkowania się przez pełnomocnika pozwanego do podnoszonych w tym zakresie przez powódkę twierdzeń.

Sąd Rejonowy zważy, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu w całości.

W niniejszej sprawie, E. B. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 4.735,50 zł tytułem zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego w związku ze szkodą wyrządzoną w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek kolizji z dnia 8 listopada 2014 roku.

Pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności, jak również wysokości stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego. Przedmiot sporu stanowił uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego

W przedmiotowej sprawie, zdarzeniem wywołującym szkodę w samochodzie marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) była kolizja z dnia 8 listopada 2014 roku.

Zgodnie z treścią art. 436 § 2 k.c., odpowiedzialność samoistnego posiadacza za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu kształtowała się na zasadzie winy. Bezspornym jest, że sprawca wypadku ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Zakładzie (...).

Odpowiedzialność pozwanego w stosunku do powódki wynika umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego z zawartej ze sprawcą kolizji. W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Stosownie zaś do przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c., powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 8 września 2004 roku (IV CK 672/03, Lex nr 146324), w którym wskazał m.in., że postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek, naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia albo uszkodzenia.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11).

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Jak wskazano powyżej koszty najmu samochodu zastępczego winny obejmować tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu.

Pozwany nie kwestionował, iż konieczność wynajęcia pojazdu zastępczego przez powódkę pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją z dnia 8 listopada 2014 roku, ani dobowej stawki najmu, a jedynie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego.

W świetle orzecznictwa, w przypadku uszkodzenia samochodu, odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego przysługuje poszkodowanemu za okres od momentu wyrządzenia szkody w pojeździe do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niego po naprawie. W przedmiotowej sprawie, E. B. została pozbawiona możliwości korzystania z uszkodzonego samochodu przez okres od dnia 8 listopada 2014 roku do dnia 11 lutego 2015 roku. Natomiast, nie w całym wskazanym okresie najem pojazdu zastępczego pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem. Jednakże, opóźnienie w naprawie pojazdu w przeważającej części spowodowane było sposobem likwidacji szkody przez pozwanego. Powódka w dniu 11 listopada 2014 zgłosiła pozwanemu szkodę. Następnie w dniu 12 listopada 2014 roku wstawiła samochód do warsztatu w celu dokonania naprawy bezgotówkowej, upoważniając warsztat do wszelkich czynności związanych z likwidacją szkody. O tym fakcie oraz wynajęciu pojazdu zastępczego zawiadomiono pozwanego. Warsztat działający w imieniu powódki musiał ponaglać pozwanego do zorganizowania pierwszych oględzin pojazdu. Na skutek ujawnienia się dalszych uszkodzeń pojazdu konieczne było dokonanie drugich oględzin, które przeprowadzono w dniu 28 listopada 2014 roku. Strona powodowa dopiero w dniu 12 stycznia 2015 roku uzyskała zaakceptowany zakres naprawy pojazdu i kosztorys dodatkowy wynikające z drugich oględzin pojazdu. Pozwany jako przyczynę opóźnienia wskazywał błędne wysyłanie maili przez pracownika. Warsztat upoważniony przez powódkę do dokonania bezgotówkowej naprawy następnego dnia (t.j. 13 stycznia 2015 roku) przesłał do pozwanego w imieniu powódki korektę owego kosztorysu. Jednakże, pozwany dopiero w dniu 25 stycznia 2015 roku przesłał zaakceptowaną korektę ostatecznego kosztorysu warsztatowi upoważnionemu przez powódkę. Do tego momentu nie było możliwe rozpoczęcie naprawy samochodu powódki. Dopiero wówczas można było kontynuować naprawę i zamówić pozostałe części zamienne. Konieczność najmu pojazdu zastępczego w okresie od 12 listopada 2014 roku do 25 stycznia 2015 roku pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym z dnia 8 listopada 2014 roku. Zaś pozwany niewątpliwie odpowiada za koszty najmu pojazdu zastępczego w tym okresie, zwłaszcza że przedłużając okres likwidacji szkody przyczynił się do ich zwiększenia. We wskazanym okresie, a także w czasie późniejszego oczekiwania na zamówione części oraz w czasie naprawy pojazdu E. B. nie miała możliwości korzystania z innego pojazdu. Natomiast, opóźnienie w naprawie pojazdu po 25 stycznia 2015 roku spowodowane trudnościami z dostępnością zamówionych części jako nie pozostające w normalnym związku przyczynowym z kolizją nie może obciążać pozwanego.

Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, iż samochód był wynajmowany przez powódkę w okresie od 12 listopada 2014 roku do 11 lutego 2015 roku – od momentu przekazania przez powódkę uszkodzonego samochodu do warsztatu do jego odbioru po naprawie. W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, za uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego należy z pewnością uznać okres od 12 listopada 2014 roku do przekazania warsztatowi zatwierdzonego kosztorysu w dniu 25 stycznia 2015 roku, co daje w listopadzie 2014 roku -19 dni, w grudniu 2014 roku - 31 dni oraz w styczniu 2015 roku - 25 dni. Zakładając, że wszystkie części do naprawy pojazdu byłyby dostępne naprawa pojazdu trwałaby do 4 dni. W konsekwencji, zdaniem Sądu, uzasadniony czas trwania najmu pojazdu zastępczego wynosił łącznie 79 dni. Koszt najmu pojazdu zastępczego przez powódkę przy uwzględnieniu tego okresu oraz dobowej stawki najmu wynoszącej 70 zł netto, wynosił zatem 5.530 zł netto, co

daje kwotę 6.801,90 zł brutto (79 dni x 70 zł netto = 5.530 zł + 23% VAT = 6.801,90 zł). Uszkodzony pojazd nie służył powódce do prowadzenia działalności gospodarczej. Powódka nie miała możliwości odliczenia podatku VAT. W związku z tym, dla potrzeb ustalania wysokości odszkodowania należy przyjąć koszt wynajęcia pojazdu zastępczego w kwocie brutto. Tak ustalona kwota wydatkowana z tytułu najmu pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym i nie jest sprzeczna z obowiązkiem dążenia poszkodowanej do minimalizacji szkody.

Powódka otrzymała od pozwanego z tego tytułu kwotę 2.066,40 zł, a zatem zasadne było zasądzenie na jej rzecz kwoty dochodzonej pozwem w wysokości 4.735,50 zł (6.801,90 zł – 2.066,40 zł).

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W związku z tym, że żądanie w zakresie odsetek pozostawało w granicach tych unormowań, Sąd uwzględnił żądanie pozwu i zasądził od kwoty dochodzonej pozwem odsetki ustawowe od dnia 15 lutego 2015 roku. Zgłoszenie szkody miało miejsce w dniu 11 listopada 2014 roku. Natomiast, decyzją z dnia 15 lutego 2015 roku pozwany przyznał powódce częściowe odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.066,40 zł brutto. A zatem, od tej daty pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą pozostałej części odszkodowania.

Z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powódka domagała się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwanego (a więc w związku z opóźnieniem), w wyroku zaznaczono, że powódce od dnia 1 stycznia 2016 roku od zasądzonej kwoty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty zasądzone od pozwanego na rzecz powódki złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 237 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.200 zł (ustalone zgodnie z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku, Dz.U. 2015 poz. 1800).

W rezultacie, Sąd zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz E. B. kwotę 1.437 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.